

Zimní výprava - 7. - 9.2. 2014

V pátek se scházíme na nádraží v historicky malém počtu - 3 děti (Daník, Štěpa, Frank) + 2 vedoucí (Kika a já), nasedáme v Jihlavě a vysedáme na zastávce Dvorce. Po cestě na základnu probíhá koulování břízy (to je ten bílý strom před námi, Franku), válečné malování z červeného stromu, závody do vrchu a následné betonové sáňkování, balanc na kolejnici, tučňáčí závody, napodobování zajíce a bratrské dělení čokolády.

Plni zážitků a čokolády jsme dorazili na Huckrom, kde nás vítali Gabča, Kubajzník, Kuba, Li, dva dědci, Šami a rozpálená kamna. Ale není čas ztrácet čas a vyrážíme pro vodu. V nabírání se střídáme, prvně já, pak Frank, pak Štěpa, nakonec Danda. Frank vyvázl bez úhony, Štěpa odložil namočené rukavice a Danda do chalupy donesl vodu nejen v botách ale i v rukavicích. A namočenou šálu pro jistotu ztratil při uklízení kotouče. Až druhý den ráno jsme se dozvěděli, že za ztracenou šálu mohl krtek, který se v nepozorovaný okamžik po ní natáhl a Danda tak tak šálu přišlápl právě v okamžiku, kdy mizela v krtinci.

Voda tedy donesena a my se můžeme věnovat volnému programu v chalupě. Mezitím nám dorazily holky Smrčkovky (Kačka s Ančou) a Váša. Jsme tedy téměř kompletní. Večer se pomalu chýlí ke konci, Váša chce ukázat Vlčatům, jak se dělají třísky, dědci jdou spát dřív než děti a vedoucí jdou spát něco k půlnoci. Ale kdyžtak topíme až do půl druhý.

Ráno nás zespoda budí čerstvě uvařená káva a praskot v kamnech. Dole rozjímá mládí nad Scrabble a stáří nad pracovní morálkou v nápravně-pracovních táborech. Áaa, pan vedoucí, zase vstává pozdě. Mám pocit, že i kdybych vstával v 5, tak to bude pozdě. Sluníčko se na nás po dlouhé době opět přišlo podívat. Například na to, jak se holky pustily do mazání snídaně a kluci opět vyrazili pro vodu. Tentokrát ale jiné vodní komando (já, Kuba a Kubajzník). Rovněž byla pozměněna taktika splnění úkolu. Tentokrát to odnesla bunda, ale jenom lehce. Nakonec děti vyrážejí pod vedením Kiky na rozcvičku, dohlíží na ně zkušená pionýrská pracovnice Lenička ("Na rozcvičce jsem nebyla snad deset let!"). Já s Vášou se pouštíme do snídaně.

No nic, Zdenál začíná nervozně přešlapovat - asi nám snídaně trvá moc dlouho, tak necháváme děti marmeládovému osudu a vyrážíme směr stodola. Kdo by očekával závratné pracovní tempo a usilovné pracovní nasazení, byl by na omylu. Nezávislý pozorovatel naší základny by však uchopil přenosný hasicí přístroj zvaný hasičák a dle požárních poplachových směrnic by se se zřetelným a hlasitým voláním HORŘÍ! jal hasit naší jídelnu, z které se valil hustý a neproniknutelný dým. To z toho, jak jsme usilovně přemýšleli nad koncepcí nových podsad, až se nám z hlav kouřilo. Laborování, přemýšlení, měření, porovnávání, zašroubovávání a vyšroubovávání - to byla hlavní náplň dne pracovního komanda. Pane mistr, furt to řežu a furt je to krátký! Také dorazil starý oposum, který moudře pokyvoval hlavou, když spatřil první prototyp postaveného stanu - pod tímto názvem si můžete představit 4 podsady sešroubované dohromady, 2 rozviklané rošty postelí, napůl vyřízlá dvířka a jedním šroubem přichycený pant. Jedna pracovní skupina zůstává u aplikovaného výzkumu a vývoje podlážek (Zdenál: "Jedna čára bude svatá, ale ještě nevím, která to bude."), druhá se pouští do sériové úpravy čelních panelů stanů a připravuje tak odolný závěsný systém pro rošty postelí. Během dopoledne dorazilo tmavě šedé Mondé a v něm Monča a Šali, který se okamžitě mrštně jako postřelený srneček vyhoupl na střechu za účelem střecheměřičství. Pracovní nasazení nám na chvíli narušil akorát oběd, pokračovalo se až do soumraku. Pak na to přestalo být vidět a navíc všechny baterie akuvrtaček byly beznadějně vycucány. Odpoledne dorazil Šami a diblík Barča. Pak už jen trocha tlachání u

svačiny a odpolední kávy. V jednu chvíli jsem musel umravňovat skupinku dětí právě hrající Městečko Palermo (dle výslovnosti Kuby Městečko Palármo), protože jsme se u stolu vůbec neslyšeli. V tu chvíli se na mě obořila úča, že právě zabili mafiána, tak ať jim nekazím radost. No, někdy to není vůbec jednoduché. Zbytek dětí se věnoval buď válečnému tažení proti cizí flotile bitevních lodí nebo intelektuální zábavě seběvědomých lingvistů zvané Scrabble. A také opět vyrazilo vodní komando. Tentokrát jsem si plnou fankou šplouchl do boty já. A navíc mě jímala hrůza z toho, že se blíží večeře - krupicová kaše. Když to uslyšeli dědci, zaveleli odjezd a i se Šamanem se pomalu vytratili. Ale nakonec jsem si ji s chutí taky dal (a na zajezení byla paštika).

Po večeři jsme se vydali do hradu. Každý sám a bez baterky. A proč? Protože na věž sedl pták Ojoják, chytil ho Gargamel, donutil ho, aby snesl 9 vajíček a pak ho zabil. No, a my se vydali právě pro ta vajíčka. Slzy byly jenom dvoje, jinak jsme to zvládli celkem bez úhony a s úsměvem na rtech. Po večerním překonávání strachu jsme se vrátili k předvečerním činnostem a kolem desáté hodiny zaháníme děti na kutě. Kika vyráží v zápětí - bylo toho za celý den opravdu moc. Kolem půl jedenácté přijíždí Šali z odpolední směny. Mě se taktéž klíží zraky, proto také pomalu vyrážím do věčných lovišť.

Neděle se nese ve znamení uklízení chaloupky, loučení a odjezdu domů. Díky za fajn víkend, příště zase ahoj!

Dominik